

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592440960/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

vendte sig til at være min Kval, og det rige Indhold, de endnu havde for Andre, blev Tomhed for mig, Jeg kunde ikke see og føle nogen Forskjel mellem Peterskirken og hvilkensomhelst Rum, og jeg havde ikke længer Sands for den Historie, som Ruinen fortalte. Overalt havde Hun været og var der ikke længer; min Sjæl greb efter det flygtende Billede, strakte sig ud efter det, som om den skulde skilles fra Legemet. Jeg kunde ikke reise derfra; thi hvor skulde jeg reise hen? Det var dog det eneste Sted, hvor hendes Tanke endnu kunde finde mig, hvis den søgte mig.

Ved en Illusion, jeg ikke var Herre over, tillagde jeg hende nu i Afstand mere Delagrighed i mine Følelser, end jeg havde Ret til, eller en Forpligtelse til at lade mig vide, at det Hele ikke havde været en Drøm, og næppe havde jeg faaet den Forestilling, at hun mulig vilde skrive, for Haabet, et ængstende Haab om, hvad næste Øieblik kunde bringe, traadte istedenfor Savnet af de svundne Øieblikke – men ikke til nogen Lindring; thi hver Dag blev kun til en ny Skuffelse, et ihjel-slaaet Haab, der gjenopstod som ny, urimelig Længsel. Og medens jeg kun altfor vel vidste, at hun var borte, skaffede Phantasien sig samtidig en forbiglyvende Trøst og Glæde ved den Indbildning, at i en Vogn, der kjørte forbi, eller ved et Vindue, der lukkedes op, sad hun. Men naar jeg da tog Magten over mig selv, bortviste de skuffende Billeder og tvang de urimelige Forventninger ind under Fornuften, saa kom Spørgsmaalet om, hvordan hun selv nu havde det, om hun var lykkelig og tryk? En velgjørende Reaction strømmede da til Hjertet; da mærkede jeg, at jeg elskede hende med Æmhed, som en Søster, som en Slægtning, som et Barn, og dog tillige med en Mands Kjærlighed til en Kvinde. Jeg erkjendte, at jeg selv intet Mere havde at fordrø; noget usædvanlig Skjønt og Elskeligt havde vist sig for mig, fyldt mit Hjerter, givet mig en stor sjælelig Eiendom – og hvad Ret havde jeg til Mere? Var ikke dette, endog forbundet med Lidel-se, bedre end den Tid, da jeg intet havde følt?

Jeg gennemgik min Kjærligheds hele Historie, dvælede ved hvert Ord og hvert Blik ligefra Østerbro til Jernbanestationen ved *Casa Campini*, og naar jeg da undertiden overrasket spurgte mig selv, hvad Fornuft der var i at gaae saadan i Kreds og lukke mig sjælelig inde i et Forhold, der var uden Fremtid, maatte jeg svare mig selv: Jo, det var altoverviende for mig, om de forløbne Maanedere vare Del af to